



„Те няма да видят тази моя страна....“ – авторски разказ

*” Защото все пак съм човек! – „Постави му етикет и го накарай да изглежда
естествено! “ Не виждаш ли иронията?“*

Виждал ли си очите на малкото дете – невинни, пълни с живот, а моите в пространството врязани пълни с празнота - тъмнината на моят хаос, на моят ад и рай. Забравих да живея и да се радвам на малките неща, които правят живота толкова простичък, но ако си тъжен , казваше баба – „тогава плачи, когато сълзите свършат, тогава живота продължава“. Забравих да се моля, да открия отново простите радости на живота, да се науча да общувам с обикновените хора, използвайки техния прост език и в края на краищата – да живея като всички! Аз ли съм единственият, който го вижда? Как продължаваме да се оплакваме, но не правим нищо? Продължавам да обръщам страниците и съзнавам, че има избор, който трябва да направя само веднъж в живота си, а именно да живея! Преди се разхождах с лице обърнато към слънцето, не исках да виждам светлината. Тежестта от увреждането се опираше на раменете ми, пронизваше ме като куршум. Правех каквото мога, за да избягам от себе си, докато облаците не се скрият назад и звездите не изпълнят нощта. Преди слънцето да изгрее, аз трябваше да се изправа и да се движа към ивицата на тъмнината и светлината, защото хаоса обладаваше мислите ми, но взех решение, че ще се изправа и ще взема лошите мислите с мен. Заедно ще отидем към чисто нов дом, недалеч през реката. Чуваш ли свободата ни зове? Обажда ми се да ѝ отговоря, че ще продължа напред поглеждайки нагоре към звездите. Нямам нищо против, дори ако загубя малко кръв по пътя към спасението – ще се боря със силата, която имам, защото понякога трябва да оставим всичко, което прави мислите ни черни и пречи на мечтите ни. Опитвам се да ги съживя, да заблестя така че всички да могат да видят, че сме създадени да бъдем НЯКОЙ – някой ден, някак си, по –някакъв начин, но НЯКОЙ! Уморих се да бъда невидим, уморих се да стоя на ръба – ще изляза от тази тъмнина и ще се покажа на яркото жълто слънце, ще се покажа на света! Може да е трудно да се изправа и да се проваля, защото съм сам, но Господ знае, че опитвам. А ти, виждаш ли ме как блестя?

Савина Стойнева, 2022г.